

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 27C/174/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112225915
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Scholtzová
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2013:5112225915.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou JUDr. Janou Scholtzovou, v právnej veci navrhovateľky spol. Slovak Telekom, a.s., so sídlom Karadžičova 10, Bratislava, IČO: 35 763 469, zastúpenej splnomocneným zástupcom JUDr. M. J., advokátom, so sídlom X. XX, J., proti odporcovi G. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/X, B. B., za účasti vedľajšieho účastníka na stane odporcu Združenia na podporu práv spotrebiteľov, občianskeho združenia, so sídlom Seberínho 9, Bratislava, o zaplatenie 893,08 eur s prísl., takto

rozhodol:

Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi 561,14 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 28.11.2010 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd návrh vo zvyšku z a m i e t a .

Súd určuje, že zmluvná podmienka, podľa ktorej je spotrebiteľ ako zákazník povinný zaplatiť zmluvnú pokutu v pevne stanovenej výške v prípade porušenia akejkoľvek dohodnutej zmluvnej povinnosti, v dôsledku ktorej dôjde k následnému vypojeniu SIM karty z prevádzky zo strany Podniku bez ohľadu na čas, charakter a rozsah porušenia povinnosti je n e p r i j a t e ľ n á .

Odporca je p o v i n n ý nahradiť navrhovateľke na účet splnomocneného zástupcu navrhovateľky JUDr. M. J. trovy konania vo výške 12,83 eur titulom náhrady trov na zaplatenom súdnom poplatku a vo výške 37,28 eur titulom náhrady trov právneho zastúpenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľka sa návrhom zo dňa 20.07.2012 (doručeným súdu elektronicky dňa 27.07.2012 a doplneným podaním doručeným súdu dňa 30.07.2012) domáhala rozhodnutia, ktorým súd uloží odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 893,08 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 893,08 eur od 28.11.2010 do zaplatenia a náhrady trov konania.

Svoj návrh odôvodnila tým, že medzi navrhovateľkou a odporcom ako podnikateľom bola dňa 23.12.2006 uzavretá Zmluva o pripojení č. 936795 (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej mu bola poskytnutá SIM karta s prideleným telefónnym číslom 0910 507 792. K Zmluve bol dňa 31.07.2008 uzatvorený Dodatok „Vianočné hovory nekonečno“ (ďalej len „Dodatok“), na základe ktorého bol odporcovi predaný zľavnený mobilný telefón značky Nokia 6120 (v hodnote 22,39 eur za 16,27 eur). Odporca sa okrem iného zaviazal zotrvať v zmluvnom vzťahu po dobu 27 mesiacov (predchádzajúca 24-mesačná viazanosť vyplýva z Dodatku „Vianočné hovory nekonečno“ uzatvoreného dňa 23.12.2006 bola skrátená o 5 mesiacov) a počas neho si riadne a včas plniť zmluvné povinnosti. Pre prípad porušenia zmluvných povinností s

následkom odstúpenia od zmluvy bola v Dodatku dojednaná zmluvná pokuta vo výške 331,94 eur. V článku 12 Všeobecných podmienok je odkaz na výšku úroku z omeškania v zmysle platnej zákonnej úpravy.

Záväzkové vzťahy sa spravujú Občianskym zákonníkom, okrem práv a povinností výslovne upravených zákonom číslo 610/2003 Z.z. o elektronických komunikáciách. Odporca prevzal ako neoddeliteľnú súčasť Zmlúv Všeobecné podmienky poskytovania verejnej mobilnej telefónnej služby spoločnosti T-Mobile Slovensko, a.s. (v ďalšom texte len „Všeobecné podmienky“) a cenník služieb, s ktorými sa žalovaný oboznámil pri uzavieraní Zmluvy a Dodatku a ktoré sa zaviazal dodržiavať.

Odporca si neplnil riadne svoje zmluvne dohodnuté povinnosti a neuhrádzal navrhovateľkou vystavené faktúry za poskytnuté služby, a to už od vystavenia prvej faktúry za služby. Dňa 06.09.2009 bola obmedzená činnosť SIM karty odporcu zo Zmluvy (prijímanie hovorov a núdzové volania). Dňa 13.11.2009 po márnom uplynutí dodatočne poskytnutej lehoty na zaplatenie dlžných čiastok navrhovateľka odstúpila od Zmluvy.

Žalovaná čiastka predstavuje poplatky za hovorné, ostatné telekomunikačné služby a zmluvné pokuty. Úrok z omeškania si navrhovateľka uplatňuje od 28.11.2010, čo je deň nasledujúci po dni splatnosti ostatnej faktúry.

Žalovaná čiastka pozostáva z nasledujúcich neuhradených faktúr:

č. 7906080422, splatnej dňa 27.07.2009 za obdobie 08.06.2009-07.07.2009 na sumu 249,98 eur (navrhovateľka titulom tejto faktúry sa návrhom domáhala zaplatenia sumy 226,32 eur);

č. 7907109493, splatnej dňa 27.08.2009 za obdobie 08.07.2009-07.08.2009 na sumu 234,07 eur (navrhovateľka titulom tejto faktúry sa návrhom domáhala zaplatenia sumy 210,41 eur);

č. 7908146020, splatnej dňa 27.09.2009 za obdobie 08.08.2009-07.09.2009 na sumu 150,97 eur (navrhovateľka titulom tejto faktúry sa návrhom domáhala zaplatenia sumy 122,75 eur);

č. 7909187001, splatnej dňa 27.10.2009 za obdobie 08.09.2009-07.10.2009 na sumu 1,66 eur;

č. 7010294531, splatnej dňa 27.11.2010 za obdobie 08.10.2009-07.11.2009 na sumu 663,88 eur (navrhovateľka titulom tejto faktúry sa návrhom domáhala zaplatenia sumy 331,94 eur).

Pokusom o zmier zo dňa 30.10.2009 bol odporca vyzvaný na zaplatenie dlžných súm s poskytnutím dodatočnej lehoty na plnenie do 12.11.2009 s upozornením, že po márnom uplynutí dodatočne poskytnutej lehoty navrhovateľka odstupuje nasledujúcim dňom od zmluvy, ukončí poskytovanie služieb a vyúčtuje dojednanú zmluvnú pokutu. Dlžné sumy neboli uhradené.

Podaním došlým súdu dňa 08.02.2013 zahlásil vstup do konania na stranu odporcu vedľajší účastník - Združenie na podporu práv spotrebiteľov, občianske združenie, a to podľa ustanovenia § 93 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

V predmetnom podaní vedľajší účastník okrem iného namietal uplatnenie zmluvnej pokuty ako neprijateľnej vo vzťahu k odporcovi spotrebiteľovi.

Nakoľko sa v danej veci jedná o drobný spor v zmysle ustanovenia 200ea ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), súd podľa ustanovenia § 156 ods. 3 OSP v spojitosti s § 115a ods. 2 OSP účastníkom oznámil čas a miesto verejného vyhlásenia rozsudku.

Účastníci sa na verejné vyhlásenie rozsudku dňa 31.05.2013 o 11.00 hod. v pojednávacej miestnosti číslo dverí 107 na I. poschodí tunajšieho súdu nedostavili, volaní neboli.

Na základe dokazovania, ktoré bolo vykonané oboznámením listinných dokladov, a to najmä Zmluvy o pripojení č. 936795 zo dňa 23.12.2006, Dodatku k Zmluve o pripojení č. 31.07.2008, Pokusu o zmier zo dňa 30.10.2009, Faktúry, Všeobecné podmienky navrhovateľky a iné, mal súd zistený nasledovný skutkový stav:

Zmluvy o pripojení č. 936795 zo dňa 23.12.2006 bolo zistené, že táto bola uzatvorená medzi právnym predchodcom navrhovateľky spol. T-Mobile Slovensko, a.s a odporcom podľa § 43 zák. č. 610/2003 Z.z. o elektronických komunikáciách. V zmysle predmetnej zmluvy právny predchodca navrhovateľky vypožičal odporcovi SIM kartu č. 8942102170002060229, ktorá umožňuje odporcovi využívať telekomunikačné služby poskytované právnym predchodcom navrhovateľky prostredníctvom zvoleného účastníckeho programu („Vianočné hovory nekonečno“). SIM karte bolo priradené účastnícke telefónne číslo 0910507792.

K vyššie uvedenej zmluve o pripojení bol dňa 31.07.2008 uzatvorený (v poradí druhý) dodatok, v zmysle ktorého dodatku bol odporcovi predaný mobilný telefón Nokia 6120 za kúpnu cenu 16,27 eur.

Podľa Pokusu o zmier zo dňa 30.10.2009 bolo zistené, že navrhovateľka žiadala, aby odporca zaplatil pohľadávku za zúčtovacie obdobie júl 2009 suma 249,98 eur, august 2009 suma 234,07 eur, september 2009 suma 150,97 eur a október 2009 suma 1,66 eur, suma spolu celková pohľadávka 636,68 eur. Navrhovateľka žiadala, aby odporca zaplatil najneskôr do 12.11.2009. Zároveň navrhovateľka oznámila odporcovi, že po márnom uplynutí dodatočne poskytnutej lehoty navrhovateľka odstupuje nasledujúcim dňom od zmluvy, ukončí poskytovanie služieb a vyúčtuje dojednanú zmluvnú pokutu.

Podľa predložených faktúr bolo zistené, že navrhovateľka fakturovala odporcovi faktúrou č. 7906080422, splatnou dňa 27.07.2009 za obdobie 08.06.2009-07.07.2009 sumu 249,98 eur (navrhovateľka titulom tejto faktúry sa návrhom domáhala zaplata sumy 226,32 eur), č. 7907109493, splatnou dňa 27.08.2009 za obdobie 08.07.2009-07.08.2009 sumu 234,07 eur (navrhovateľka titulom tejto faktúry sa návrhom domáhala zaplata sumy 210,41 eur), č. 7908146020, splatnou dňa 27.09.2009 za obdobie 08.08.2009-07.09.2009 sumu 150,97 eur (navrhovateľka titulom tejto faktúry sa návrhom domáhala zaplata sumy 122,75 eur), č. 7909187001, splatnou dňa 27.10.2009 za obdobie 08.09.2009-07.10.2009 sumu 1,66 eur a č. 7010294531, splatnou dňa 27.11.2010 za obdobie 08.10.2009-07.11.2009 sumu 663,88 eur (navrhovateľka titulom tejto faktúry sa návrhom domáhala zaplata sumy 331,94 eur), a to za mesačné poplatky, upomienku, odpojenie a znovu pripojenie a posledná uvedená faktúra na zmluvnú pokutu.

Navrhovateľka zároveň predložila aj Všeobecné podmienky poskytovania verejných elektronických komunikačných služieb spoločnosti T-Mobile Slovensko, a.s. platné od 01.02.2009, s ktorými sa súd oboznámil.

Súd v konaní postupoval v zmysle § 132 OSP, podľa ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo včítane toho, čo uviedli účastníci. Zároveň podľa § 120 ods. 3 OSP si súd osvojil skutkové zistenia založené na zhodnom tvrdení účastníkov. Rozhodnutie bolo vydané v súlade s ustanovením § 153 ods. 1 OSP, podľa ktorého súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich, alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

Súd vykonal dokazovanie podľa vyššie uvedených procesných zásad oboznámením sa s listinnými dôkazmi obsiahnutými v spise.

Súd mal z vykonaného dokazovania preukázané, že medzi navrhovateľkou (resp. jej právnym predchodcom) a odporcom, vznikol záväzkovo-právny vzťah na základe zákona o elektronických komunikáciách uzavretím zmluvy o pripojení zo dňa 23.12.2006. Uzavretím dodatku k zmluve dňa

31.07.2008 došlo k predĺženiu zmluvy. Na základe zmluvy v spojení s dodatkom sa právna predchodkyňa navrhovateľky zaviazala poskytovať odporcovi telekomunikačné a elektronické služby v dohodnutom programe 100Viac spolu s dohodnutými aktivovanými službami. Zároveň dodatkom k zmluve uzavretým dňa 31.07.2008 odpredala odporcovi zľavnený mobilný telefón Nokia 6120 za zvýhodnenú zľavnenú cenu 16,27 eur vrátane DPH. Odporca sa zaviazal využívať služby právneho predchodcu navrhovateľa najmenej po dobu 27 mesiacov.

Poskytnutie služieb mal súd preukázané z faktúr, ktorými podľa § 42 ods. 1 písm. a) zákona č. 610/2003 Z.z. zákona č. 610/2003 Z.z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“), účtoval právny predchodca navrhovateľky poskytnuté služby. Jednalo sa o opakujúce sa paušálne platby predplatených služieb a vyúčtovanie služieb poskytnutých nad rámec predplatených služieb. Súd zo žiadneho iného dôkazu obsiahnutého v spise nezistil, že by niektoré služby ktoré boli vyúčtované a fakturované neboli odporcovi dodané alebo boli reklamované.

Súd nemal preukázaný akýkoľvek zánik uplatnených nárokov navrhovateľky za poskytnuté služby, či už zaplatením alebo iným zo spôsobov podľa šiesteho oddielu Občianskeho zákonníka, alebo akúkoľvek zmenu záväzku, ktorá by mala vzťah k nárokom navrhovateľky na odplatu. Odporca v tejto súvislosti neprodukoval žiadne dôkazné prostriedky.

Podľa ustanovenia § 43 ods. 1 zákona: Zmluvou o pripojení sa podnik zaväzuje účastníkovi zriadiť potrebný prístup k verejnej telefónnej sieti alebo k inej verejnej sieti a sprístupniť súvisiace služby. Súčasťou zmluvy sú všeobecné podmienky a tarifa.

Podľa ustanovenia § 43 ods. 2 zákona: Podstatnými časťami zmluvy o pripojení sú dohodnutý druh verejnej služby, miesto jej poskytovania a cena za službu. Ak nie je v zmluve o pripojení určený čas poskytovania, platí, že sa služba bude poskytovať na neurčitý čas. Cenu za službu možno dojednať aj odkazom na tarifu.

Podľa ustanovenia § 42 ods. 1 písm. a) zákona: Podnik má právo na zaplatenie ceny za poskytnutú verejnú službu podľa tarify, ak jej vyúčtovanie doručil účastníkovi najneskôr do troch mesiacov od posledného dňa zúčtovacieho obdobia; to neplatí pri vyúčtovaní predplatených služieb.

Podľa ustanovenia 42 ods. 4 písm. b) zákona: Účastník je povinný platiť cenu za poskytnutú verejnú službu podľa zmluvy o pripojení a podľa tarify, a ak to povaha služby umožňuje, až na základe predloženia dokladu o vyúčtovaní.

Podľa ustanovenia § 517 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“): Dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní je v omeškaní.

Podľa ustanovenia § 517 ods. 2 OZ: Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania, výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa ustanovenia § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení platnom v čase, v ktorom došlo k omeškaniu odporcu s plnením peňažného záväzku voči navrhovateľovi: Výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. (Sadzby sú uverejnené na internetovej stránke NBS SR).

Nakoľko súd mal preukázané vyúčtovanie služieb v celkovej výške 561,14 eur a nemal preukázané zaplatenie záväzku zo strany odporcu, súd nároku vyhovel a zaviazal odporcu zaplatiť úhradu za poskytnuté služby vo výške 561,14 eur. Podľa citovaného ustanovenia § 517 ods. 1, 2 OZ je povinný odporca zaplatiť aj úroky z omeškania vo výške určenej podľa nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. 9 % ročne, a to odo dňa 28.11.2010 do zaplatenia. Súd síce dospel k záveru, že odporca sa do omeškania s plnením jeho záväzkov voči navrhovateľke dostal už skôr, avšak v zmysle ustanovenia § 153 ods. 2 OSP je viazaný návrhmi účastníkov a tieto nemôže prekročiť, preto bol úrok z omeškania priznaný odo dňa, ad ktorého to navrhovateľka navrhla.

Súd sa ďalej zaoberal uplatneným nárokom na zaplatenie zmluvnej pokuty dohodnutej v ust. bodu 4 dodatku k zmluve o pripojení.

Zmluvná pokuta bola dohodnutá medzi účastníkmi v dodatku k zmluve ustanovení bodu 4 Dodatku nasledovne: V prípade porušenia zmluvných povinností zo strany účastníka (najmä hociktorej povinnosti uvedenej v bode 1. písm. b) alebo v bode 2 Dodatku alebo v čl. 3 bod 3.6 Všeobecných podmienok alebo v čl. 5 bod 5.2 písm. a) až c) Všeobecných podmienok) a následného vypojenia SIM karty zo strany podniku, je účastník povinný uhradiť Podniku zmluvnú pokutu uvedenú v tabuľke č. 1 dodatku. V prípade žiadosti účastníka o vypojenie SIM karty z prevádzky v zmysle bodu 2 dodatku, je zmluvná pokuta podľa predchádzajúcej vety splatná okamihom doručenia žiadosti o vypojenie SIM karty z prevádzky Podniku. Zaplatením akejkoľvek zmluvnej pokuty podľa Dodatku nezaniká právo Podniku na náhradu škodu v plnom rozsahu, ktorá mu vznikla porušením povinnosti, na ktorú je viazaná zmluvná pokuta. Účastník je zároveň povinný hradiť podniku náhradu škody presahujúcu sumu zmluvnej pokuty.

Súd predbežne konštatoval, že dohoda o zmluvnej pokute spĺňa formálne náležitosti.

Súd sa ďalej zaoberal posúdením nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty v súlade s judikatúrou súdov s príhľadom na judikatúru Súdneho dvora európskej únie (ESD). V tomto kontexte nemohol opomenúť zverejnené rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co 91/2011, ktorým v obdobnej veci u iného operátora - poskytovateľa telekomunikačných služieb, zamietol nároky zo zmluvnej podmienky s obdobnou úpravou vzhľadom na právoplatný rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté o neplatnosti dohody o zmluvnej pokute z dôvodu neprijateľnosti takejto zmluvnej podmienky.

V rozhodnutí uviedol, že s ohľadom na relevantnú judikatúru Súdneho dvora Európskej únie by nemali byť žiadne pochybnosti o povinnosti súdu zbaviť spotrebiteľa neprijateľnej zmluvnej podmienky a jej poškodzujúcich účinkov: „Členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.“ (čl. 6 ods. 1 smernice). Ustanovenie čl. 6 ods. 1 sa má považovať za kogentné ustanovenie a ochrana pred neprijateľnými podmienkami sa má poskytnúť v režime pravidiel verejného poriadku (uznesenie Súdneho dvora C-76/10 POHOTOVOSŤ/Korčkovská, bod 50), teda pravidiel, na ktorých rešpektovaní musí štát bezvýhradne trvať a ktorých rešpektovanie je povinný vždy a za každých okolností vyžadovať. Ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách vychádza z predpokladu, že spotrebiteľ je z hľadiska informovanosti a z hľadiska vyjednávacej pozície v slabšom postavení a má spravidla na výber buď zmluvu vopred naformulovanú dodávateľom akceptovať so všetkými formulárovými klauzulami alebo ju odmietnuť. Možnosť zmeny štandardných podmienok zo strany spotrebiteľa je len iluzórna a je zrejmé, že ide o rovnosť len formálnu. Aby sa dosiahla faktická rovnosť, je to možné dosiahnuť len vonkajším zásahom (porov. rozsudky Mostaza Claro, C 168/05, bod 25, Océano Grupo Editorial SA C 240/98-C 244/98).

Nakoľko bolo viacej krát judikované a právoplatne rozhodnuté o neprijateľnosti zmluvnej podmienky, ktorou bola dohodnutá zmluvná pokuta v pevnej výške bez ohľadu na charakter a závažnosť porušenia povinnosti ako aj dôležitosť zabezpečovanej povinnosti, súd sa vo svojom rozhodnutí musí vyrovnáť aj s rozhodnutiami, v ktorých došlo k právoplatnému rozhodnutiu o neprijateľnosti zmluvnej podmienky.

Súd v tomto prípade pri riešení veci poukazuje aj na rozhodnutia a závery ESLP vyslovené v súvislosti s rozdielnym rozhodovaním súdov v obdobnej veci. Všeobecne ESLP priznal, že možnosť existencie kolidujúcich súdnych rozhodnutí je prirodzenou črtou každého súdneho systému, ktorý je založený na systéme súdov prvej inštancie a odvolacích súdov s právomocou na území ich teritoriálnej jurisdikcie a takéto rozchádzanie sa judikatúry môže vzniknúť aj na tom istom súde. Samo osebe to nemôže byť považované za rozpor s dohovorom s poukazom na rozhodnutie vo veci Santos Pinto v. Portugal, č. 39005/04, § 41, 20. máj 2008. ESLP však poukázal na to, že kolidujúce rozhodnutia nesmú porušovať požiadavku spravodlivosti konania obsiahnutého v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Okrem „vážnej a dlhodobej“ povahy takejto rozdielnosti za porušenie práva na spravodlivé konanie boli považované taktiež právna neistota vyplývajúca z nejednotnosti praxe dotknutých súdov a nedostatočný mechanizmus na riešenie kolidujúcich rozhodnutí (vec Tudor Tudor, Ștefăniță and Others). Považoval za dôležitú povinnosť štátov organizovať ich právne systémy tak, aby sa predišlo prijímaniu rozdielných (nesúhlasných) rozsudkov (Vrioni and Others v. Albania, č. 2141/03, § 58, 24. marec 2009; Mullai and Others v. Albania, č. 9074/07, § 86, 23. marec 2010, a Brezovec v. Croatia, č. 13488/07, § 66, 29. marec 2011). Rozhodnutia súdov musia byť založené na princípe právnej istoty, ktorý je zahrnutý vo všetkých článkoch dohovoru a predstavuje jeden zo základných aspektov panstva práva. Neistota - nech je právna, administratívna alebo vyplývajúca z aplikovaného postupu orgánov - je faktorom, ktorý musí byť braný do úvahy pri skúmaní postupu štátu a v tejto súvislosti ESLP niekoľko krát zopakoval, že právo na spravodlivé súdne konanie sa má vykladať vo svetle preambuly k dohovoru, v ktorej je panstvo práva vyhlásené za súčasť spoločného dedičstva zmluvných štátov. Teda jedným zo základných aspektov panstva práva je princíp právnej istoty (pozri Brumărescu v. Romania [Veľká komora], č. 28342/95, § 61, ECHR 1999-VII), ktorý okrem iného garantuje určitú stabilitu právnej situácie a prispieva k dôvere verejnosti k súdom. Pretrvávajúca existencia kolidujúcich súdnych rozhodnutí môže naopak vytvoriť stav právnej neistoty, pravdepodobne znížiť dôveru verejnosti voči súdnemu systému, pretože dôvera je nepochybne jedným zo základných komponentov štátu založeného na panstve práva. Prvok súdneho výkladu práva pri obdobných skutkových okolnostiach a právnom posúdení nemôže byť svojvoľne a neodôvodnene odlišný.

Z vyššie uvedených dôvodov súd považoval za nevyhnutné, aby zaujal stanovisko k aktuálnej rozhodovacej činnosti súdov a vysporiadal sa s otázkou prijateľnosti alebo neprijateľnosti zmluvnej podmienky, ktorou došlo k dohode o zmluvnej pokute.

Podľa ustanovenia § 52 ods. 1 OZ: Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 1 OZ: Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia, alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dohodnuté.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 2 OZ: Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 OZ: Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 4 písm. k) OZ: Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nespĺnením jeho záväzku.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 5 OZ: Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa ustanovenia § 153 ods. 3 OSP: Súd môže v rozsudku, ktorý sa týka sporu zo spotrebiteľskej zmluvy, aj bez návrhu vysloviť, že určitá podmienka používaná v spotrebiteľských zmluvách dodávateľom je neprijateľná.

Podľa ustanovenia § 153 ods. 4 OSP: Ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky alebo mu na základe takejto podmienky súd uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie túto zmluvnú podmienku vo výroku rozhodnutia.

Súd považuje za nepochybné, že navrhovateľka právo na zmluvnú pokutu odvíja od ustanovenia § 544 ods. 1 OZ a od spotrebiteľských zmlúv (zmluvy o pripojení a dodatku k zmluve), ktoré ako typové zmluvy sú uzatvárané vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy a teda i dojednanie o zmluvnej pokute podstatným spôsobom neovplyvňuje. Nejde teda o individuálne dojednané zmluvné ustanovenie (§ 53 ods. 2 OZ). Navrhovateľka ako dodávateľ zmluvnú pokutu s odporcom ako spotrebiteľom osobitne nevyjednávala, pretože zmluvná pokuta je dojednaná za rovnakých podmienok vo všetkých zmluvách, navrhovateľka menila len výšku zmluvnej pokuty aplikáciou jedného z viacerých variantov (10.000,- Sk; 15.000,- Sk, následne 331,94 eur, 497,91 eur) v závislosti od rozdielu ceny zľavneného mobilného telefónu voči bežnej predajnej cene.

Zmluva o pripojení v zmysle § 43 zákona je svojim charakterom občianskoprávnou zmluvou, hoci v OZ nie je výslovne, ako spotrebiteľská zmluva upravená (uvedené platí tak za znenia § 52 ods. 1 OZ pred novelou č. 568/2007 Z.z., ako i po uvedenej novele s účinnosťou od 01.01.2008). Vzťah medzi OZ a zákonom má povahu vzťahu všeobecného predpisu (lex generalis) a osobitného predpisu (lex specialis). Je nepochybné, že navrhovateľka (jeho právny predchodca) pri uzatváraní zmluvy vystupovala ako dodávateľ s poukazom na predmet podnikania (viď výpis z Obchodného registra na spoločnosť navrhovateľa a vymedzený predmet činnosti) a odporca vystupoval ako spotrebiteľ (navrhovateľ síce v návrhu uvádzal, že odporca zmluvu o pripojení a dodatok k nej uzatváral ako podnikateľ, túto skutočnosť však súd z predmetných listinných dokumentov nemal preukázanú, nakoľko priamo v nich je uvedené, že sú uzatvárané medzi „PODNIKOM“ na jednej strane a „ÚČASTNÍKOM - FYZICKOU OSOBOU NEPODNIKATEĽOM“ na strane druhej), pretože pri uzatváraní zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 3, 4 OZ). Vzťahy medzi účastníkmi na základe zmlúv vznikli v dobe, kedy Slovenská republika už transformovala do právneho poriadku Smernice EÚ v oblasti ochrany spotrebiteľa. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb a konečne so zreteľom na možnosti stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet ku zmluvnému jednaniu prichádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na všetky zmluvné dojednania pripravený a skúsený. Spoločným znakom tejto novej úpravy je teda snaha cestou práva vyrovnáť túto faktickú nerovnosť, a to formou aj prípadného obmedzenia autonómie vôle. Základným princípom spotrebiteľských zmlúv je zásada, podľa ktorej nesmú obsahovať neprijateľnú podmienku, teda také zmluvné dojednanie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takejto podmienky. Z hľadiska posúdenia nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách Smernica Rady 93/13 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách si stanovila práve za cieľ vyvážiť faktickú nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom pozitívnym zásahom štátu.

Nepochybné je právom navrhovateľky ako poskytovateľa služieb zabezpečiť splnenie povinnosti odberateľa služieb - zákazníka, pričom zmluvná pokuta je jedným z vhodných inštitútov. Predmetom zabezpečenia v prejednávanej veci bola povinnosť odporcu riadne a včas uhrádzať odplatu za poskytnuté služby ako aj povinnosť odporcu po určitú dobu zostať v právnom vzťahu s navrhovateľkou (resp. jej právnym predchodcom) a využívať dohodnutý rozsah služieb.

Je však potrebné si uvedomiť, že všetky „výhody“ ponúkané poskytovateľom telekomunikačných služieb či už zvýhodnená cena mobilného telefónu, odlišné ceny hovorného, určitý vyhradený objem hovorov a dátových služieb za paušálnu sadzbu, tvoria ofenzívnu obchodnú politiku telekomunikačných operátorov v snahe získať zákazníka a zabezpečiť odbyť služby minimálne po stanovenú dobu. Zákazník sa riadi na základe snahy získať určité výhody pri predpokladanej spotrebe. Nie však každý zákazník si dokáže riadne vyhodnotiť aj povinnosti vyplývajúce z voľby a viazanosti.

Poskytovateľ služieb pritom kalkuluje s návratnosťou poskytnutých výhod využívaním služieb zákazníkom minimálne v rozsahu stanoveného paušálu a na zabezpečenie návratnosti investície „výhod“ vo forme určitých zliav v cene služby alebo telefonických prístrojov požaduje zotrvanie určitéj doby v záväzkovom vzťahu a túto povinnosť zabezpečuje zmluvnou pokutou.

Súd však má za to, že aj pri takomto vzťahu je potrebné zachovať korektný prístup k právam zákazníka ako spotrebiteľa a sankcie zabezpečujúce splnenie povinnosti nesmú mať taký charakter, že znemožňujú uplatnenie akejkoľvek inej voľby. Viazanosť zotrvať v zmluvnom vzťahu po dobu 27 mesiacov (obvykle 24 mesiacov) je pomerne rozsiahly záväzok, najmä s ohľadom na rôzny vývoj cien, technológie ale aj ekonomickej a sociálnej situácie. Počas tejto doby môže nastať situácia, že spotrebiteľ nechce alebo nemôže využívať dohodnutý rozsah služieb, či už pre sociálnu situáciu, napr. strata zamestnania, zmena sociálnej situácie rodiny, zmena celkovej finančnej situácie na strane zákazníka alebo aj z dôvodu, že konkurencia alebo aj samotný operátor po určitom období poskytuje výhodnejšie služby. Sankcia za porušenie povinnosti zotrvať v zmluvnom záväzku teda nesmie znemožňovať zákazníkovi - spotrebiteľovi možnosť voľby a to ani možnosť ukončiť zmluvný vzťah. Sankcia vždy musí zodpovedať závažnosti porušenej povinnosti a prihliadať aj na charakter, čas a rozsahu porušenej povinnosti, prípadne sa odvíjať od ujmy, ktorá porušením povinnosti vznikne. Sankcia počas celej platnosti zmluvy a jej hrozby nesmie byť v žiadnom jej štádiu zjavne neprimeraná.

Je rozdiel, či spotrebiteľ koná tak, že si zabezpečí mobilný telefón a využíva služby s tým, že už od počiatku vie, že za služby nezaplatí, alebo spotrebiteľ ekonomická alebo sociálna situácia donúti ukončiť využívanie služieb počas plynutia doby viazanosti. Ak napríklad spotrebiteľ musí alebo požaduje ukončiť využívanie služieb ku koncu doby viazanosti, svoje povinnosti po určitú dobu riadne plnil, nemá porušenie povinnosti taký charakter a dopad, teda nie je tak závažné, ako pri porušení povinnosti hneď na začiatku právneho vzťahu. Povinnosť zaplatiť zmluvnú pokutu v pevne stanovenej výške, ktorá nie je zanedbateľná, spravidla presahuje cenu „zľavy“ pri mobilnom telefóne a niekoľko násobku paušálnej mesačnej platby, určite znemožňuje možnosť voľby, deformuje obchodné prostredie a pôsobí v určitom rozsahu monopolne, pričom čím dlhšie si spotrebiteľ plní povinnosti, tým viac pôsobí sankcia disproportčne. Popri tom má operátor mnoho možností ako zabezpečiť „vrátenie výhod“ nedodržaním zmluvných povinností, či už odkladacou alebo rozvázovacou podmienkou poskytnutia zľavy, odstúpením od kúpnej ceny zvýhodneného mobilného zariadenia, stanovením pomernej alebo pohyblivej zmluvnej pokuty a pod., pričom ekonomické a účtovné komplikácie nesmú prevažovať pred ochranou poctivých obchodných stykov, mravov a zvyklostí (dodatočné účtovanie DPH, vymáhanie nárokov...).

Absenciou spravodlivej úpravy sa stávajú ustanovenia zmluvy, ktoré porušujú práva spotrebiteľa alebo nereflektujú na poctivý vzťah zákazník-predajca, neprijateľnými a teda aj neplatnými. Súd opätovne zdôrazňuje, že nijako nespochybňuje význam zmluvnej pokuty a uznáva účelnosť, pokiaľ ide však o spotrebiteľský vzťah, musí ísť o takú dohodu o zmluvnej pokute, ktorá obstoje v rámci povinnej súdnej kontroly neprijateľných podmienok so zreteľom na povahu, obsah a všetky osobitosti právneho úkonu, so zreteľom na vzájomné práva a povinnosti účastníkov spotrebiteľskej zmluvy a v neposlednom rade i so zreteľom na sankcionovanie nesplnenia povinností na strane oboch účastníkov zmluvy.

Súd nemôže sám rozlišovať medzi konaniami jednotlivých zákazníkov navrhovateľky, najmä rozlišovať pri posudzovaní neprijateľnosti zmluvných podmienok pohnútky spotrebiteľov, ktorí od počiatku mali v úmysle porušiť povinnosti od tých, ktorých okolnosti donútili porušiť zmluvnú povinnosť, pretože takéto uplatnenie nárokov musí rozlíšiť a rozdeliť už samotná formulácia zmluvných ustanovení, nakoľko takýmto postupom by porušoval zásadu rovnakého prístupu k účastníkom konania a preberal by rolu určitého zástupcu navrhovateľky, ale musí vždy posudzovať charakter zmluvných dojednaní v súvislosti

s aplikáciou na neurčitý okruh spotrebiteľov. Ak je zmluvná podmienka neprijateľná voči určitému počtu spotrebiteľov, musí sa absolútna neplatnosť zmluvnej podmienky vzťahovať na všetkých účastníkov právneho úkonu, v ktorom je takáto neplatná zmluvná podmienka použitá.

Vzhľadom k tomu, že zmluvná pokuta je dojednaná ako súčasť spotrebiteľskej zmluvy, na ktoré sa vzťahuje okrem iných predpisov i osobitná úprava v OZ, a to v § 52 a nasl. ustanovení OZ a neprimerane vysoká zmluvná pokuta nereflektujúca na charakter, rozsah a závažnosť porušenej povinnosti je sankcionovaná absolútnou neplatnosťou takéhoto dojednania ako neprijateľná zmluvná podmienka, v spotrebiteľských zmluvách preto nie je možné využiť tzv. moderačné právo upravené v § 545a OZ. Neprijateľná podmienka je neplatná ako taká, preto nemožno znižovať - moderovať neplatne dojednanú zmluvnú pokutu. Moderáčne právo je možné používať výnimočne len pri mimoriadne tvrdom a neadekvátnom dopade zmluvnej pokuty, výhradne však len pri platných úkonoch. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na Rozsudok ESD vo veci C-618/10 Banco Espanol de Crédito SA/Joaquín Calderón Camino podľa ktorého, vnútroštátny súd nemôže zmeniť obsah nekalej podmienky uvedenej v zmluve uzatvorenej medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom a ak vnútroštátny súd konštatuje, že ide o takú podmienku, je povinný ju iba neuplatniť. Rozsudky ESD a ESĽP sú pre súd záväzné a tvoria súčasť materiálneho práva.

Ak teda odvodzuje navrhovateľka ako dodávateľ svoj nárok na zmluvnú pokutu z neprijateľnej zmluvnej podmienky a súd z tohto dôvodu nepriznáva právo navrhovateľke, súd v zmysle § 153 ods. 3 OSP určil takúto zmluvnú podmienku v Zmluve za neprijateľnú priamo vo výroku rozhodnutia.

Nakoľko súd v konaní zamietol nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty vyúčtovanej odporcovi faktúrou č. 7010294531 splatnou dňa 27.11.2010 na sumu 663,88 eur (navrhovateľka titulom tejto faktúry sa návrhom domáhala zaplatenia sumy 331,94 eur), ktorá suma bola vo faktúre označená ako zmluvná pokuta za obdobie od 08.10.2009-07.11.2009 z dôvodu neprijateľnosti zmluvnej podmienky, vo výrokovej časti rozsudku uviedol aj neprijateľnú zmluvnú podmienku, z ktorej uplatňovania práv sa musí navrhovateľ zdržať aj v ostatných prípadoch.

Súd preto priznal navrhovateľke len nároky na úhradu plnenia za poskytnuté služby a nároky zo zmluvnej pokuty zamietol.

Podľa ustanovenia § 142 ods. 2 OSP: Ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Vo výroku o náhrade trov konania medzi účastníkmi rozhodol súd podľa ustanovenia § 142 ods. 2 OSP.

Navrhovateľka bola v konaní čiastočne úspešná, pričom jej úspech spočíva v uložení odporcovi povinnosti zaplatiť navrhovateľke sumu 561,14 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 28.11.2010 do zaplatenia. Neúspešnou bola navrhovateľka v časti uplatneného nároku na zaplatenie sumy 331,94 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 28.11.2010 do zaplatenia, v ktorej časti bol návrh zamietnutý. (v tejto súvislosti súd okrajovo poukazuje, že keď navrhovateľka žiadala priznať úrok z omeškania „do zaplatenia“, súd pre účely výpočtu úspechu navrhovateľky v konaní za tento dátum považoval deň vyhlásenia rozsudku, t.j. deň 31.05.2013).

V percentuálnom vyjadrení, ak súd zohľadní, že plný úspech, t.j. 100 %, by znamenal, ak by súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu celkom 1.094,79 eur (istina 893,08 eur + ku dňu 31.05.2013 vyčíslené príslušenstvo 201,71 eur), tak navrhovateľka bola priznaním istiny 561,14 eur a úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 561,14 eur za obdobie od 28.11.2010 do zaplatenia úspešná v 62,83 %, neúspešná bola v 37,17 %. Čistý úspech navrhovateľky, t.j. úspech 62,83 % mínus neúspech 37,17 % potom predstavuje 25,66 %, v ktorom pomere (percente) má navrhovateľka podľa ustanovenia § 142 ods. 2 OSP právo na náhradu trov konania.

Navrhovateľka si prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu uplatnila v rámci vyčíslenia trov konania v návrhu na začatie konania trovy konania titulom náhrady za zaplatený súdny poplatok za návrh na začatie konania a titulom náhrady trov právneho zastúpenia v celkovej sume 156,34 eur. Náhrada trov právneho zastúpenia bola uplatnená za 2 úkony právnej služby, a to:

1. prevzatie a príprava zastúpenia;
2. písomné podanie na súd vo veci samej - podanie návrhu na začatie konania.

Súd preskúmal navrhovateľkou uplatnený nárok z hľadiska jeho súladu s príslušnými ustanoveniami OSP a § 14 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhl.“) a navrhovateľke proti odporcovi priznal náhradu trov konania celkom v sume 50,11 eur, predstavujúcu 25,66 % zo:

A/ zaplateného súdneho poplatku v sume 50,- eur (priznaná náhrada v sume 12,83 eur)

B/ trov právneho zastúpenia v sume celkom 145,29 eur (priznaná náhrada v sume 37,28 eur) spočívajúcich v tarifnej odmene advokáta, režijnom paušále advokáta a náhrade DPH advokáta (náhrada DPH bola priznaná podľa § 18 ods. 3 vyhl., keďže z priloženého osvedčenia o registrácii ako aj evidencie Finančného riaditeľstva SR mal súd preukázané, že splnomocnený zástupca navrhovateľky je platiteľom DPH, pričom výška DPH je v roku 2013 20 %) za:

1. úkon právnej služby: prevzatie a príprava zastúpenia podľa § 14 ods. 1 písm. a) v nadväznosti na § 10 ods. 1 vyhl. vo výške 51,45 eur, režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhl. vo výške 7,63 eur, náhrada DPH podľa § 18 ods. 3 vyhl. vo výške 11,82 eur;
2. úkon právnej služby: písomné podanie na súd vo veci samej - podanie návrhu na začatie konania podľa § 14 ods. 1 písm. b) v nadväznosti na § 10 ods. 1 vyhl. vo výške 51,45 eur, režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhl. vo výške 7,63 eur, náhrada DPH podľa § 18 ods. 3 vyhl. vo výške 11,82 eur.

Odporca je povinný nahradiť navrhovateľke trovy konania vo výškach uvedených vo výroku tohto rozsudku na účet splnomocneného zástupcu navrhovateľky JUDr. Olivera Baláža, a to v súlade s ustanovením § 149 ods. 1 OSP, podľa ktorého, ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov, povinný zaplatiť ju advokátovi.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 OSP), t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísané a datované, uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 221 ods. 1 OSP, súd rozhodnutie zruší, len ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
- h) súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy,
- i) sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 1 OSP, skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

- a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
- b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
- d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 2 OSP, ustanovenie § 205a ods. 1 OSP sa nepoužije v konaniach podľa § 120 ods. 2.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.